

Swækkelse, som det er for Rigsdagen og Rigsdagens Autoritet, naar vi i en længere Narrække skulle leve paa den Maade, men mine Udtalelser gif slet ikke ud derpaa, men mine Udtalelser gif ud paa at paavise, at man, naar man har foreløbige Finanslove, ikke kan blive staaende ved at forlange, at der ikke maa gives andet ud, end hvad der er paatrængende nødvendigt. Nej, hvad der kommer til at staa i en foreløbig Finanslov, bliver paa Regeringens Ansvar, og staar der i den foreløbige Finanslov, hvad der nu staar i den, at Regeringen kan afholde de Udgifter, der ere nødvendige til Statshusholdningens forsvarlige Førelse, kommer man langt ud over de paatrængende nødvendige Udgifter. Jeg har god Grund til at anse over, at det ærede Medlem har fremdraget dette nu. I tre Aar har han været Medlem af Mindretallet, i tre Aar rører han ikke ved, hvad der staar i de foreløbige Finanslove, saa i Fjor kommer han for et enkelt Tilfældes Vedkommende ind paa, hvad der kan staa i dem, idet han paaviser, at Latinstolen — selvsølgelig billiger han det ikke — efter hans Mening ikke burde være bleven opført, hvor det er slet, naar der kunde findes andre Byggegrunde. Men efter at have omtalt dette og benyttet det Udtryk, at der staar „paatrængende nødvendigt“, siger han, at det ikke var Grunden til, at han har fremdraget Sagen. Men derfor havde man ogsaa haft Grund til at tro, at han saa heller ikke i Aar vilde have fremdraget det store Spørgsmaal om, hvad der er paatrængende nødvendigt. Endnu kun en lille Bemærkning. Selvsølgelig har Landstingets Flertal Dje for, at Statsregnskabet ogsaa i Forhold til den foreløbige Finanslov kan indeholde Overstridelser. Det ærede Medlem nævnte flere, men jeg husker kun den faste Medhjælp til Retterne. Ja, selvsølgelig, der kan ogsaa være Overstridelser der, men det er jo ikke noget nyt, alt, hvad der kan siges derimod, er jo sagt tidligere, det er blevet sagt ved Forhandlingerne om Budgettet i 1865—66; dette Forhold maa bestemmes paa samme Maade som ved de ordinære Finanslove, med Hensyn til hvilke der jo have været Aar, hvor vi have haft Hundreder af Overstridelser, som man ikke har fundet Anledning til at røre ved, navnlig naar det angaar Punkter, hvor de Beløb, der skulle udgives, ikke nøjagtig lade sig beregne paa en Dre. Det berører altsaa ikke, hvad jeg har sagt.

Jeg skal endnu gøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad der er anført om Arbejdsforholdene ved Viborg Skovdistrikt, thi det ærede Mindretal har søgt at saa

noget andet ud af, hvad jeg i saa Henseende har defunderet, end hvad jeg har lagt deri. Jeg har kun paavist, at den Grund, der den Gang blev gjort gældende ved Arbejdsnedlæggelsen, ikke var den, at Arbejdslønnen var for lille, men at Grunden maatte søges i en Omordning af Arbejdsforholdene og Indførelsen af en ny Arbejdsmaade. Det var det, der gav Anledning til, at man ikke kunde se, hvorledes Forholdet vilde stille sig, og derved skete Uretten, men i de senere Aar er det gaaet godt, og der har ikke fundet nogen Arbejdsnedlæggelse Sted senere. Jeg henviser til, at der var ingen Steder i Skovdistrikterne, hvor der blev givet højere Arbejds løn, men det giver Mindretallet den Bending, at jeg skulde have henvist til, at der ikke blev betalt flere ved Viborg Skovdistrikt end ved de andre Distrikter. Det har jeg imidlertid ikke sagt, og det har jeg ikke ment; jeg har derimod sagt, at der blev betalt lige saa godt. Ganste vist betyde Ordene det samme, men de lyde dog noget forfællig. Naar det ærede Medlem fremsførte som et Argument, hvad et Blad har sagt i 1890, vil jeg sige, at jeg ikke anerkender det ærede Medlems Rilde, en Artikel i et Blad, der maaske er skreven tendentiøst. Jeg erkender kun, hvad jeg har fra paalidelig Rilde, og det er, at en slikt Skovarbejder — en daarlig Skovarbejder saar naturligvis ingen glimrende Betaling — har i de gode Tider, naar Dagen er lang, 2 Kr. om Dagen paa egen Kost; blive Dagene kortere, har han naturligvis i Forhold dertil, det er i Virkeligheden det rigtige, og det er mere, end de fleste andre Arbejdere paa Landet have, hvor de have fast, stadigt Arbejde, som de jo have i Skovdistrikterne. Jeg maa protestere imod, at det ærede Medlem gennem sine Betragtninger og den Maade, hvorpaa han vilde adressere dem til Flertallet, og ikke blot til Flertallets Ordfører, som Mindretal vilde vindicere sig større Interesse for Arbejdernes økonomiske Kaar; det vilde være en Godtløbsmaade at gøre det paa, men den gælder ikke.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Estrup): Jeg har intet at sige til de Betragtninger, der jo saa jævlig ere fremsatte her og andet Steds om det Spørgsmaal, hvorvidt foreløbige Finanslove have Hjemmel i Grundloven; jeg har ikke noget nyt at sige til, og jeg har heller intet nyt hørt fremsført fra anden Side, og jeg tror heller ikke, at det i Virkeligheden fører til noget, at man vil vedblive at